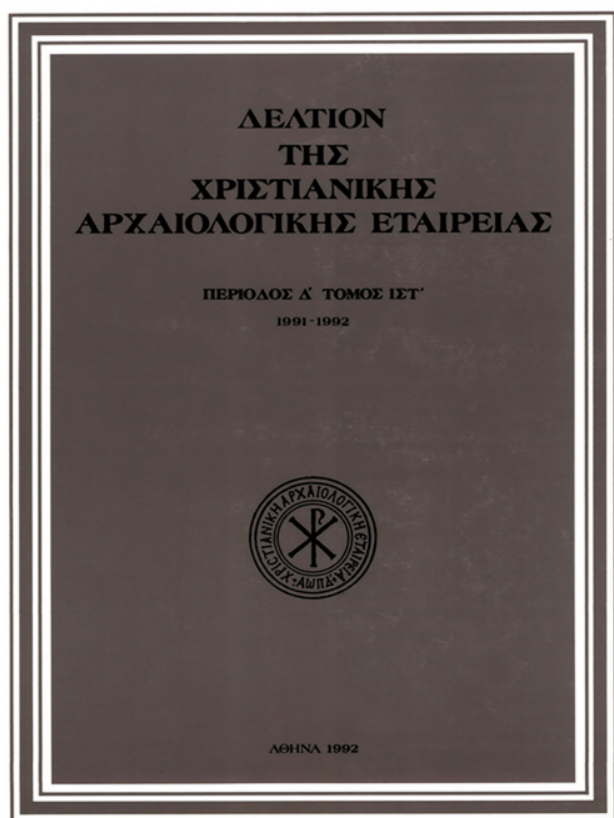

Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 16 (1992)

Δελτίον ΧΑΕ 16 (1991-1992), Περίοδος Δ'. Στη μνήμη του André Grabar (1896-1990)

Φλιούς. Παναγία η Ραχιώτισσα

Χαράλαμπος ΜΠΟΥΡΑΣ

doi: [10.12681/dchae.1056](https://doi.org/10.12681/dchae.1056)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΜΠΟΥΡΑΣ Χ. (1992). Φλιούς. Παναγία η Ραχιώτισσα. *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 16, 39-46. <https://doi.org/10.12681/dchae.1056>

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Φλιούς. Παναγία η Ραχιώτισσα

Χαράλαμπος ΜΠΟΥΡΑΣ

Δελτίον ΧΑΕ 16 (1991-1992), Περίοδος Δ'. Στη μνήμη του
André Grabar (1896-1990) • Σελ. 39-46

ΑΘΗΝΑ 1992

ΦΛΙΟΥΣ. ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΡΑΧΙΩΤΙΣΣΑ*

Η Παναγία ή Ραχιώτισσα βρίσκεται πάνω στην ακρόπολη του αρχαίου Φλιούντος, βορειοδυτικά της σημερινής Νεμέας. Ο χαμηλός λόφος που υψώνεται βορείως του σημερινού επαρχιακού δρόμου δεσπόζει στην μικρή πεδιάδα που αποτελούσε στην αρχαιότητα το κεντρικό τμήμα της Φλειασίας¹ και διασώζει έρειπια και εγκατάσπαρτα αρχαία αρχιτεκτονικά μέλη σε μεγάλο αριθμό. Πιστεύεται² ότι τα λείψανα που σώζονται σε άμεση προσέγγιση με την Ραχιώτισσα ανήκουν στον ναό του Άσκληπιού. Τό ίδιο το μνημείο είχε κτισθεί σε μεγάλο βαθμό από αρχαίο υλικό σε δεύτερη χρήση (Εικ. 1).

Η μοναδική μνεία της Παναγίας της Ραχιώτισσας οφείλεται στον Δημ. Πάλλα³, ο οποίος πρό τριάντα ετών αναφέρθηκε στο δυτικής τεχνοτροπίας δυτικό θύρωμα του ναού και τό συσχέτισε με ρωμανικά πρότυπα. Η λανθασμένη όμως πληροφορία ότι τό μνημείο είναι «ανάκατασκευασμένον εξ όλοκλήρου» υποβάθμισε τό έπιστημονικό του ενδιαφέρον και αποθάρρυνε την επανεξέτασή του.

Η Παναγία ήταν σχετικά μικρός δικιόνιος σταυροειδής έγγεγραμμένος ναός, ο οποίος, αφού έρειπώθηκε (άγνωστο πότε), ξανακτίσθηκε με μορφή μονοώρου ξυλοστέγου βασιλικής (Εικ. 2) με δικλινή την στέγη. Έπανειλημμένα άσβεστώματα ένοποίησαν έσωτερικά και έξωτερικά τίς επιφάνειες της εκκλησίας, εύκολα όμως κανείς διακρίνει τά παλαιά τμήματα, μεγάλο μέρος των έξωτερικών τοίχων, σχεδόν όλόκληρη την κόγχη του Ίεροϋ και τούς δύο πεσσούς του. Αυτά μās οδηγούν σε ίκανοποιητική άναπαράσταση του μνημείου.

Έξωτερικά ή Ραχιώτισσα έχει διαστάσεις 7,43×11,50 μ. και χάραξη των γωνιών κανονική. Ο τοίχος που χώριζε τόν νάρθηκα από τόν κυρίως ναό έχει κατεδαφισθεί, διασώζονται όμως άφ' ενός τμήματά του υπό μορφήν παραστάδων στους δύο πλευρικούς τοίχους και άφ' έτέρου τό κατώφλι της κεντρικής εισόδου στον κυρίως ναό, άνοιγματος 1,10 μ. στην αρχική του θέση. Οί κατακόρυφοι άρμοί που διακρίνονται έξωτερικά στους πλαγίους τοίχους μαρτυρούν διαφορά οίκοδομικής φάσεως μεταξύ του νάρθηκος και του ναού, ή άπόλυτη όμοιότης της τοιχοδομίας όμως πιστοποιεί ότι μεταξύ των δύο δέν ύπάρχει σημαντική χρονική απόσταση (Εικ. 3).

Ο κυρίως ναός έχει έσωτερικώς πλάτος 6 μ. περίπου και μήκος 5/4,80 μ. περίπου. Έχει μιά άπ' εύθείας είσοδο από την νοτία πλευρά της εκκλησίας και όριοθετείται προς τά ανατολικά από τούς δύο τετραγώνους περίπου σε κάτοψη πεσσούς του Ίεροϋ, που σώζονται σε ύψος 2,70 μ. από τό δάπεδο⁴. Ένα νεωτερικό ξύλινο, άτεχνο τέμπλο υψώνεται στην θέση αυτή⁵. Η πρόθεση και τό διακονικό στεγάζονταν με ένιαίες καμάρες που έφθαναν έως τόν ανατολικό τοίχο και των οποίων οί γενέσεις είναι άκόμα εμφανείς. Τά τόξα που γεφυρώνουν τούς πεσσούς του Ίεροϋ με τόν ανατολικό τοίχο διατηρούνται σε άρίστη κατάσταση, κατασκευασμένα από λαξευτό πωρόλιθο και με τά έσωρράχιά τους σε ύψος 2,27 μ. από τό δάπεδο του Ίεροϋ.

Οί κόγχες προθέσεως και διακονικού άνοίγονται στό πάχος του τοίχου, ένώ ή κεντρική προβάλλει έξωτερικά ήμιεξάγωνη από τόν ανατολικό τοίχο. Τό τεταρτοσφαίριο της κεντρικής κόγχης έχει καταστραφεί, πλην όμως διακρίνεται (κάπως άσαφώς) ή γένεσή του σε ύψος 3,11 μ. περίπου από τό δάπεδο. Η Άγία Τράπεζα είναι κατασκευασμένη από παλιά μάρμαρα, κίονα διαμέτρου 53,5 εκ. και πλάκα διαστάσεων 90×80 εκ. Στόν βόρειο τοίχο της προθέσεως άνοίγεται θυρίδα. Μιά κατακόρυφη βαθιά πατούρα στον βόρειο πεσσό μαρτυρεί την θέση ενός θωρακίου του αρχικού (:) τέμπλου της εκκλησίας.

* Ευχαριστώ και από την θέση αυτή τόν συνάδελφο Σταύρο Μαμολούκο, ο οποίος με βοήθησε στην σχεδιαστική τεκμηρίωση του μνημείου, τόν Ιούλιο του 1984.

1. E. Meyer, Phleious, RE XX 1, 1941, στ. 269-290. Ν. Φαράκλας, Άρχαίες ελληνικές πόλεις, ΙΙ, Άθήναι 1972, σ. ΙΙ, Έπίμετρο. Ν. Παπαχατζής, Πausanίου Έλλάδος Περιήγησις, Κορινθιακά, Άθήνα 1976, σ. 114-119.

2. Παπαχατζής, ό.π., σ. 118, σημ. 8.

3. Δημ. Πάλλας, Άνάγλυφος στήλη του Βυζαντινού Μουσείου Άθηνων, ΑΕ 1953-54, Γ', σ. 296, σημ. 3, εικ. 28.

4. Την προς τά άνω συνέχισή τους πιστοποιεί λίθος που προεξέχει από τόν ανατολικό τοίχο.

5. Ξύλινη επίσης είναι ή νεωτερική όροφή που άποκρύπτει σήμερα την κατασκευή της στέγης. Τό βυζαντινό δάπεδο έχει εξ όλοκλήρου καταστραφεί και ήταν, πιθανότατα, σε άρκετά χαμηλότερη στάθμη από εκείνην του σημερινού. Τό πολύ μικρό ύψος της δυτικής εισόδου ένισχύει την υπόθεση αυτή, τουλάχιστον όσον άφορά τόν νάρθηκα.

Ἀλλά τό ἐνδιαφέρον τῆς Ραχιώτισσας βρίσκεται κυρίως στήν κατασκευή καί τήν μορφή της. Ὅσο τουλάχιστον διακρίνεται ἀπό τό ἀρχικό κτίριο εἶχε γινεῖ ἀπό ὀγκῶδεις λιθοπλίνθους, ἄριστα λαξευμένες καί προερχόμενες ἀπό ἀρχαῖα μνημεῖα τοῦ Φλιοῦντος. Στήν δυτική καί στήν νοτία εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας (πού σώζονται ἄθικτες) (Εἰκ. 4α καί 6) τά ἀνώφλια εἶναι ὀγκωδέστατα καί στίς γωνίες ἔχουν τοποθετηθεῖ πελώριοι γωνιόλιθοι. Σέ μεγάλο ἀριθμό ὀγκῶδεις λίθοι πού προέρχονται ἀπό τήν ἐκκλησία κείτονται γύρω της· εἶναι φανερό ὅτι οἱ χωρικοί ὅταν ξανάκτισαν τά πάνω μέρη τῶν τοίχων δέν μπόρεσαν νά τοῦς ξανατοποθετήσουν μή ἔχοντας τίς κατάλληλες ἀνυψωτικές μηχανές (Εἰκ. 5).

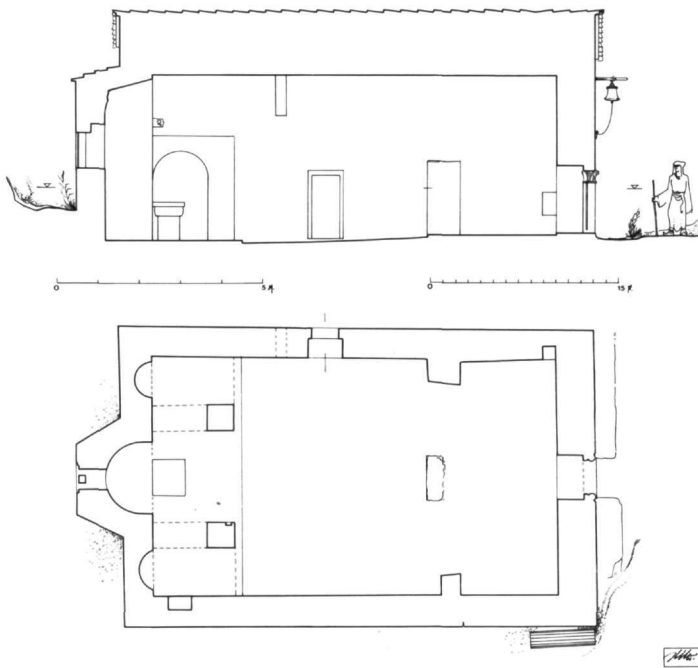
Τό θύρωμα στήν ὄψη τοῦ ναοῦ παρουσιάζει σαφή τά γοτθικά χαρακτηριστικά. Δύο ἡμικίονες συμφυεῖς μέ ὀγκωδέστατους λίθους πλαισιώνουν τό ἀνοιγμα καί στηρίζουν τό μονόλιθο ἀνώφλι, διαστάσεων 0,37×0,415×1,695 μ. Οἱ ἡμικίονες, διαμέτρου 16 ἢ 15,5 ἐκ., ἐπιστέφονται ἀπό κορινθιάζοντα κιονόκρανα, μέτρια σέ ἐκτέλεση (Εἰκ. 7-8), τῶν ὁποίων τίς λεπτομέ-

ρειες κρύβουν τά ἐπανελημμένα ἀσβεστώματα. Τά κιονόκρανά τους, πού εἶναι συμφυῆ μέ ἐπικράνα τῶν ἀτελῶν παραστάδων πού πλαισιώνουν τήν θύρα, χαρακτηρίζονται ἀπό ὀγκηρά crochets στήν θέση τῶν ἐλίκων. Τό πρὸς τά κάτω τελεῖωμα τῆς γλυφῆς πού διαμορφώνει τόν ἡμικίονα, μέ τό στερεοτομικό σχῆμα του, θυμίζει ἐπίσης τίς δυτικές μορφές (Εἰκ. 4). Στήν νοτία εἴσοδο ἔχομε πάλι ὀγκῶδες ὑπέρθυρο καί βαρεῖς τοῦς πλευρικούς ὀρθοστάτες, ἡ μορφική ὅμως ἀνάπτυξη περιορίζεται σέ μιὰ λοξή ἀπότμηση περιμετρικά στό ἀνοιγμα (Εἰκ. 6).

Ἐλάχιστοι ἀπό τοῦς ὀγκῶδεις λίθους τῆς Ραχιώτισσας (στήν βορεία πλευρά τοῦ νάρθηκος) διατηροῦν ἀπό τήν πρώτη τους χρήση ἐντορμίες συνδέσμων, γλυφές καί τά παρόμοια. Τοῦτο σημαίνει ὅτι στό ἀρχαῖο ὑλικό ἐγινε νέα ἐπεξεργασία καί λάξευση. Τό πράγμα εἶναι φανερό στήν κόγχη τοῦ Ἱεροῦ, στίς γωνίες τῆς ὁποίας οἱ λιθόπλινθοι ἔχουν τίς ἐπιθυμητές λοξές ἐπιφάνειες (Εἰκ. 9). Στήν νοτία πλευρά τμήμα τοῦ παλαιοῦ τοίχου τῆς ἐκκλησίας φθάνει σέ ὕψος τουλάχιστον 4 μ. ἀπό τό δάπεδο καί μᾶς δίνει τήν θέση καί τό πλά-

Εἰκ. 1. Ραχιώτισσα Φλιοῦντος. Γενική ἄποψη τοῦ ναοῦ ἀπό τά νοτιοανατολικά.

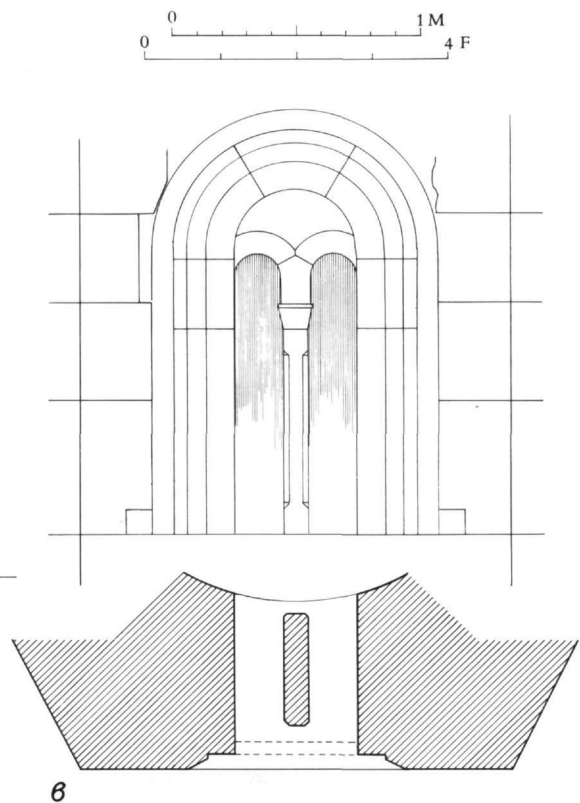
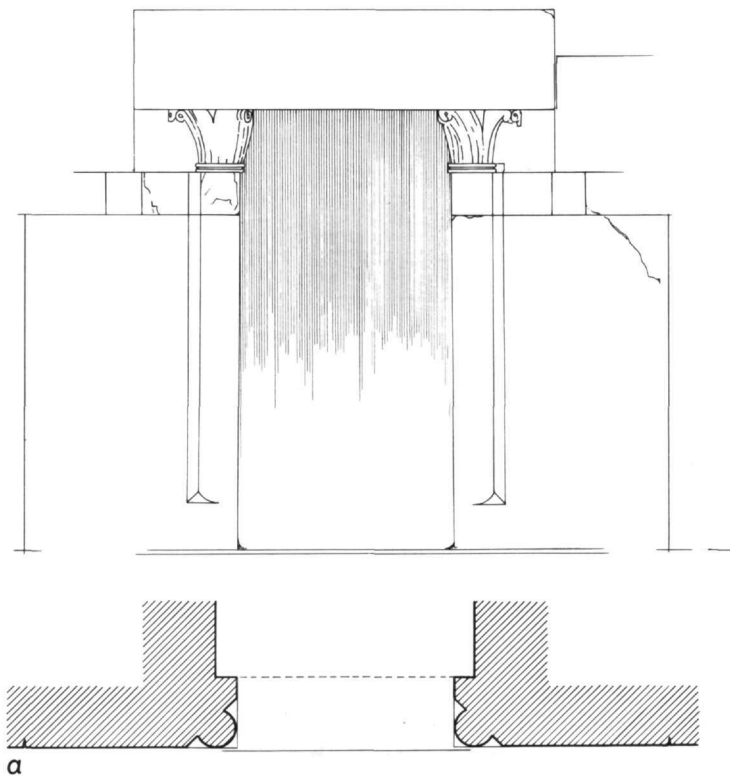

Είκ. 2. Ραχιώτισσα Φλιούντος. Κάτοψη και κατά μήκος τομή του ναού στην υπάρχουσα κατάσταση.

Είκ. 3. Ραχιώτισσα Φλιούντος. Τμήμα της βορείας πλευράς του μνημείου με ένδειξη της αρχικής και της νεωτέρας τοιχοποιίας της.

Είκ. 4. Ραχιώτισσα Φλιούντος: α. Ἡ δυτική εἴσοδος (κάτοψη και ὄψη), β. Τό παράθυρο τῆς κόγχης τοῦ Ἱεροῦ (κάτοψη και ὄψη) σέ ἀναπαράσταση.

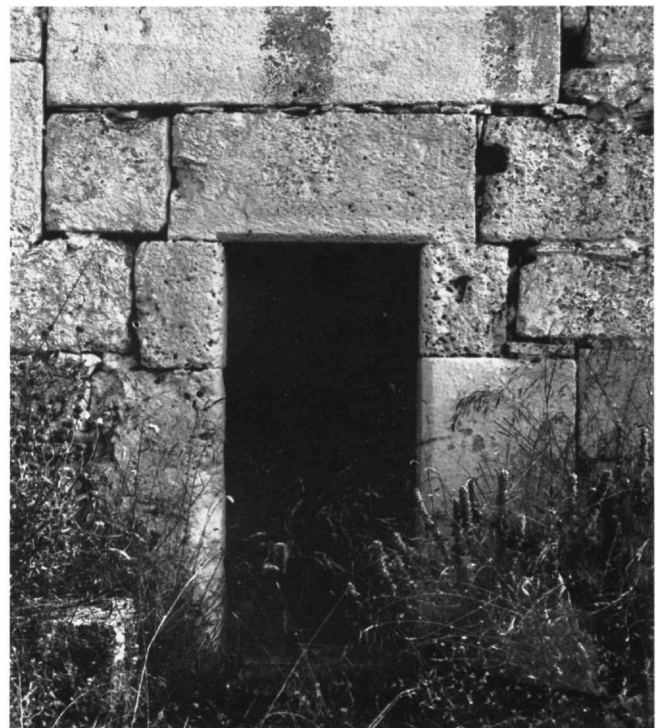
Είκ. 5. Ραχιώτισσα Φλιοῦντος. Ἡ ἀνατολική ὄψη τοῦ μνημείου.

Είκ. 6. Ραχιώτισσα Φλιοῦντος. Ἡ νοτία εἴσοδος.

τος τῆς νοτίας κεραίας τοῦ σταυροῦ ἀλλὰ καί τήν μορφή τοῦ μονολόβου παραθύρου της, μέ λίθινες ὀλόσωμες παραστάδες. Πώρινες λαξευτές παραστάδες καί μάλιστα λοξότμητες (Είκ. 4β) εἶχε καί τό παράθυρο τῆς κόγχης τοῦ Ἱεροῦ, ὅπως διαπιστώνεται ἀπό ἓνα τμήμα τους σωζόμενο κατὰ χώραν. Ὡς σημειωθεῖ ὅτι στήν προσαρμογή τῶν λιθοπλίνθων τοῦ ναοῦ ἄλλοτε διαπιστώνεται πλήρης ἐπαφή, ἄλλοτε παρεμβάλλεται σέ μικρό πάχος ἀσβεστοκονίαμα καί ἄλλοτε χρησιμοποιοῦνται λεπτά τοῦβλα ἢ καί μικρά κομμάτια λίθων. Ἡ τελευταία αὕτη περίπτωση δέν εἶναι βέβαιο ὅτι ἀφορᾷ στήν ἀρχική φάση τοῦ ναοῦ.

Ἡ ἀπόσταση μεταξύ τῶν παραστάδων τοῦ Ἱεροῦ — 2,33 μ. — μᾶς δίνει τήν διάμετρο τοῦ τρούλλου τοῦ ναοῦ τῆς Ραχιώτισσας. Ἐπιβεβαίωση τοῦ πράγματος ἀποτελεῖ τό γεγονός ὅτι ὁ ὑποτιθέμενος ἄξων τοῦ τρούλλου (καί κατὰ συνέπεια τῶν ἐγκαρσίων κεραίων ἐσωτερικά) συμπίπτει ἀπολύτως μέ ἐκεῖνο τοῦ νοτίου μονολόβου παραθύρου, ὅπως συμβαίνει σέ ὅλες τίς μεσοβυζαντινές σταυροειδεῖς ἐκκλησίες (Είκ. 10).

Ὅπως σημειώθηκε, σέ ἀπόλυτο ὑψόμετρο (βλ. Είκ. 9, σχέδια τομῆς) 1,80 μ., δηλαδή 3,20 μ. περίπου ἀπό τό δάπεδο, διακρίνεται (ἄν καί ἀσαφῶς) ἡ γένεση τοῦ τε-

Είκ. 7-8. Ραχιώτισσα Φλιούντος. Λεπτομέρειες των δύο κιονοκράνων της δυτικής εισόδου.

ταρτοσφαιρίου της κόγχης του Ἱεροῦ. Στὴν ἰδίᾳ στάθμῃ βρίσκονται οἱ γενέσεις τῶν τεσσάρων καμαρῶν τοῦ σταυροῦ πού διάρθρωσαν τὸν ἐσωτερικὸ χῶρο τοῦ ναοῦ. Ἡ στάθμῃ αὕτῃ βρίσκεται σέ ἀρμονικὴ σχέση μέ ἐκείνην τοῦ θόλου (καμάρας) τοῦ διακονικοῦ, τοῦ ὁποῖου θόλου ἡ γένεση σαφῶς μετρίεται στά 0,99 μ. ἀπολύτου ὑψομέτρου καὶ τὸ ἐσωρράχιο βρισκόταν στά

$$0,99 + \frac{6,02-4,82}{2} = 1,59 \text{ μ.} \text{ Ὃν δεχθεὶ δηλαδὴ κανεῖς}$$

ὅτι τὸ πάχος τῶν καμαρῶν τῆς προθέσεως καὶ τοῦ διακονικοῦ ἦταν 20 ἐκ. περίπου, ἡ γένεση τῶν ἡμικυλίνδρων τοῦ σταυροῦ ἄρχιζε εὐθύς ψηλότερα, στὴν στάθμῃ $1,59+0,20 \approx 1,80$ μ. τοῦ ἀπολύτου ὑψομέτρου.

Μέ ἀναλόγους ὑπολογισμοὺς προκύπτει ὅτι τὸ ἐσωρρά-

$$\chi\iota\omicron \text{ τῶν θόλων τοῦ σταυροῦ ἔφθανε στά } \frac{2,33}{2} + 1,80 =$$

2,965 μ. τοῦ ἀπολύτου ὑψομέτρου καὶ ἡ στάθμῃ τῆς στεφάνης τοῦ τρούλλου στά 3,20/3,33 μ. περίπου.

Ἀκόμα ψηλότερα ἡ ἀναπαράσταση γίνεται ὑποθετικὴ.

Ἐφαρμόζοντας μιὰ χάραξη τριγωνισμοῦ⁶ θεωροῦμε ὅτι ἡ στάθμῃ τοῦ ἐσωρραχίου τοῦ κελύφους τοῦ τρούλ-

λου ἀπὸ τὸ δάπεδο βρισκόταν στά 7,50 μ. ἀπὸ τὸ δάπεδο: $\frac{h}{6,00/2} = \frac{3,20+1,40}{6,02-4,18} \quad h/3,00 = \frac{4,60}{1,84} \quad h = 7,50 \text{ μ.}$

Μέ τὰ δεδομένα αὐτὰ ἐγίνε τὸ σχέδιο τομῆς τῆς Εἰκ. 10. Στόν νάρθηκα ἡ ἀναπαράσταση εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου ὑποθετικὴ, ὅχι ὅμως καὶ μὴ πιθανή.

Ὑποθετικὴ εἶναι ἐπίσης ἡ σχεδίαση μικροῦ προβόλου στὴν δυτικὴ στήριξη τῶν τόξων πού γεφύρωναν τοὺς κίονες τοῦ ναοῦ μέ τὸν δυτικὸ τοῖχο. Δίνουν τὴν δυνατότητα ταπεινώσεως τῶν ἐξωρραχίων τους καὶ μιμοῦνται ἓνα συγγενικὸ σταυροειδὲς μνημεῖο, τὸ Παλαιομονάστηρο Φανερωμένης Κορινθίας⁷.

Ἡ ἀναπαράσταση τοῦ παραθύρου τῆς κόγχης τοῦ Ἱεροῦ (Εἰκ. 4β) εἶναι σέ πολλὰ σημεῖα ὑποθετικὴ. Οἱ παραστάδες (καὶ σέ συνέχεια τὸ ἐξωτερικὸ τόξο τοῦ παραθύρου) ἦταν ἀπὸ πωρόλιθο καὶ ἀσφαλῶς εἶχαν τὴν σύνθετῃ διατομὴ τοῦ σωζομένου κατὰ χώραν ἀριθ. 6. Στὴν ἐγκαρσία τομὴ τοῦ μνημείου. Βλ. Ν. Μουτσόπουλος, Παρατηρήσεις στοὺς σταυροειδεῖς ἐγγεγραμμένους ναοὺς, Χρονικά Αἰσθητικῆς, Β' (1963), σ. 119-130 καὶ Ν. Mutsopoulos, Harmonische Bauschnitte in der Kirchen vom Typ kreuzförmigen Innenbaus im griechischen Kernland, BZ 55 (1962), σ. 274-291.

7. Ἀ. Κ. Ὁρλάνδος, Βυζαντινοὶ ναοὶ τῆς Ἀνατολικῆς Κορινθίας, ABME Α' (1935), σ. 88-89, εἰκ. 36.

στερά κομματιού, ύψους 85 εκ. Μιά λοξή απότμηση ενός από τούς γωνιολίθους ψηλότερα δίνει ένα μέγιστον ύψους στο παράθυρο· πιθανότατα ήταν σέ επαφή με την περιβάλλουσα τό εξωτερικό τόξο ταινία. Έτσι μπορεί κανείς μέ βεβαιότητα νά χαράξει τό λίθινο τόξο στίς στάθμες μεταξύ 1,43 καί 1,68 ψηλότερα από τήν ποδιά τοῦ παραθύρου. Όλα τά υπόλοιπα στοιχεῖα τοῦ ἀνοίγματος αὐτοῦ τῆς κόγχης τοῦ Ἱεροῦ εἶναι ὑποθετικά. Προβληματική ἐπίσης εἶναι ἡ μορφή τῆς ταινίας, πλάτους 7 εκ. περίπου, πού περιέβαλλε τό παράθυρο. Στήν θέση αὐτή θά περίμενε κανείς μία ὀδοντωτή ταινία, ὅπως καί σέ ἄλλα παράθυρα τοῦ τύπου αὐτοῦ⁸, τό μικρό ὅμως πλάτος κάνει πολύ δύσκολη τήν λύση αὐτή.

Ἀπό πλευρᾶς τυπολογικῆς ἡ ἐξεταζομένη ἐκκλησία ἦταν ἕνας ναός ἀπλός δικιόνιος σταυροειδῆς ἐγγεγραμμένος μέ τροῦλλο. Κατά τόν 12ο καί τόν 13ο αἰῶνα ὁ τύπος αὐτός εἶναι πολύ διαδεδομένος στήν Πελοπόννησο (καθολικό Γαστούνης, Ζωοδόχος Πηγή Σαμαρίνας, Ἅγιος Ἰωάννης Ἐλεήμων Λιγουριῦ, Ἅγιος Γεώργιος Ροῖνου Μαντινείας, Παλαιομονάστηρο Φανερωμένης Κορινθίας, Ἅγιος Ἀθανάσιος καί Ἅγιος Σώζων Γερακίου, Ἅγιος Χαράλαμπος Καλαμάτας, Ἐπισκοπή Μάνης, Ἀγία Βαρβάρα Ἐρήμου, Ἅγιος Νικόλαος Ὀχιᾶς, καθολικό Λέχοβας, Κοίμηση καί Ταξιάρχες Σοφικοῦ, Ἅγιος Νικόλαος Καλονῆς Πάρνωνος, καθολικό Ταρσινῶν), ὅπως καί σέ ὁλόκληρη τήν Ἑλλάδα. Γιά τούς δικιόνιους σταυροειδεῖς ἔχουν γραφεῖ πολλά⁹ καί εἶναι βέβαιο ὅτι ἦταν διαδεδομένοι τόσο στήν ἐλλαδική «σχολή» ὅσο καί σέ ἐκείνην τῆς Κωνσταντινουπόλεως¹⁰. Ἡ ἐξεταζομένη ἐκκλησία δέν παρουσιάζει ἰδιουπίες στά ἐπί μέρους στοιχεῖα τοῦ σχεδίου της.

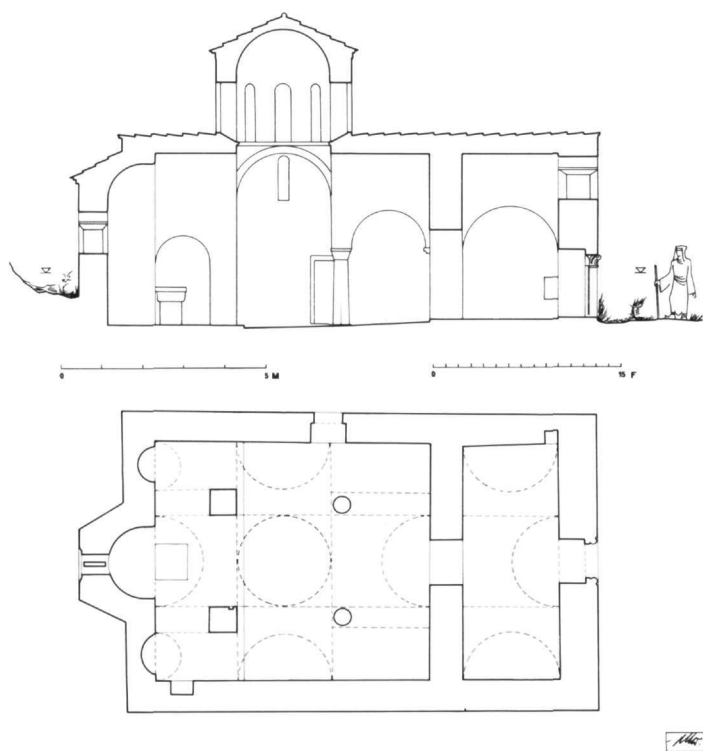
Πολύ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν ἡ κατασκευή καί οἱ ἀρχιτεκτονικές μορφές τῆς Ραχιώτισσας, παρά τό γεγονός ὅτι μεγάλο μέρος της ἔχει καταστραφεῖ. Τό μνημεῖο ἀνήκει στήν ὁμάδα τῶν ἐκκλησιῶν τῶν κατασκευασμένων ἀπό λαξευτή τοιχοποιία καί μάλιστα ἀπό βαρεῖς καί ὀγκώδεις λίθους. Ἡ ἀφθονία τοῦ ὑλικοῦ ἀπό κτίρια τοῦ ἀρχαίου Φλιοῦντος διευκόλυνε τό ἔργο, εἶναι ὅμως σαφές ὅτι ἀφ' ἑνός ἡ μή χρησιμοποίηση τοῦ βλῶν καί ἀφ' ἑτέρου ἡ ἐκ νέου λάξευση τῶν λιθοπλίνθων ἀποτελοῦν ἐπιλογές τοῦ ἀρχιτέκτονος γιά τήν πρόσδοση ἑνός συγκεκριμένου ὕψους (μνημειακοῦ παρά τό μικρό του μέγεθος) στόν ναό. Ὅμοια λαξευτῆς τοιχοποιίας παραδείγματα εἶναι τοῦ Ἁγίου Νικολάου στά Καμπιά¹¹, τῆς Παναγίας Ἐλεούσας στήν Σουβάλα¹², τῆς Ὁμορφῆς Ἐκκλησιᾶς Αἰγίνης¹³ καί τριῶν ἐκκλησιῶν στήν Μάνη, τῆς Βλαχέρνας¹⁴, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στόν Πύργο τοῦ Δηροῦ¹⁵ καί τοῦ Ἁγίου Νικολάου στό Καμπινάρι παρά τήν Πλάτσα¹⁶.

Εἰκ. 9. Ραχιώτισσα Φλιοῦντος. Ἡ κόγχη τοῦ Ἱεροῦ.

Όλα τά ὡς ἄνω ἐκκλησιαστικά μνημεῖα ἀνήκουν στόν 12ο αἰῶνα καί βρίσκονται στό τέλος μιᾶς μακρᾶς διαδικασίας τελειοποιήσεως τῆς λιθοξοικῆς καί ἐγκαταλείψεως τῶν παλιῶν τρόπων κατασκευῆς μέ τοῦβλα ἢ μέ μικροῦς λίθους καί τοῦβλα. Γιά τήν προϋόουσα αὐτή βελτίωση τῶν κατασκευῶν ἔχει ξαναγίνει λόγος¹⁷. Πολύ χαρακτηριστική γιά τόν ναό τῆς Ραχιώτισσας εἶναι ἡ ἐφαρμογή ὀγκωδῶν βαρυτάτων λιθοπλίνθων, ἄριστα λαξευμένων, ὅπως λ.χ. στό ἀνώφλι τῆς δυτικῆς θύρας, στήν ποδιά τοῦ διλόβου παραθύρου τοῦ Ἱεροῦ (πού καταλαμβάνει ὁλόκληρο τό πλάτος τῆς ἡμιεξαγωνικῆς κόγχης τοῦ Ἱεροῦ) καί στήν στρώση πάνω ἀπό τό ἀνώφλι τῆς νοτίας εἰσόδου. Στήν Ραχιώτισσα πάντως δέν ἔχομε ἰσοῦψεῖς συνεχεῖς δόμους (ὅπως στά Καμπιά), πιθανότατα λόγω τῶν δεσμεύσεων πού ἐπέβαλε ἡ οἰκονομία τοῦ ἀρχαίου ὑλικοῦ.

Οἱ λίθινες καλολαξευμένες παραστάδες τόσο τοῦ μονολόβου παραθύρου τῆς νοτίας κεραίας ὅσο καί τοῦ διλόβου τῆς κόγχης τοῦ Ἱεροῦ, παρά τήν ἀποσπασματική τους διατήρηση, μαρτυροῦν τήν συγγένεια τοῦ ἐξεταζομένου μνημείου μέ ἄλλα τοῦ 12ου καί τοῦ 13ου αἰῶνος στήν Πελοπόννησο, ὅπως στόν Ταξιάρχη καί τήν Κοίμηση τοῦ Σοφικοῦ¹⁸, στό Πλατανίτι¹⁹, στήν

Είκ. 10. Ραχιώτισσα Φλιούντος. Κάτοψη και κατά μήκος τομή του ναού σε αποκατάσταση.

Βλαχέρνα της 'Ηλείας²⁰, στην Κοίμηση του Μέρμπακα²¹, στον 'Αγιο Νικόλαο Κλένιας²² και σε όρισμένα μνημεία της Μάνης.

Τά μικρά κιονόκρανα στην είσοδο του νάρθηκος αποτελούν αδέξιες απομιμήσεις γοθικών κιονοκράνων και πιθανότατα πιστοποιούν ότι η Ραχιώτισσα κτίσθηκε μετά την φραγκική κατάκτηση και ανήκει στον 13ο αιώνα. 'Αποτελεί αυτό μιάν ακόμα ένδειξη ότι οι οικόδομικοί τρόποι που ώρίμασαν κατά τον 12ο αιώνα δεν διακόπηκαν με την βίαιη πολιτική αλλαγή του 1204, αλλά εξακολούθησαν να εφαρμόζονται.

Τά ιδιόμορφα κιονόκρανα της εισόδου και ο τρόπος με τον οποίο στηρίζουν ένα οριζόντιο βαρύ ανώφλι φέρουν άμέσως στην μνήμη τό μικρό καθολικό της Φανερωμένης παρά τό Χιλιόμοδι²³, σε μικρή σχετικώς απόσταση από τό εξεταζόμενο μνημείο. Τήν ζωηρή ομοιότητά τους είχε προσέξει και ο Δημ. Πάλλας²⁴. 'Υπάρχουν όμως και άλλα κοινά στοιχεία: ο αρχιτεκτονικός τύπος, ή απουσία μικρών άψιδων στην ανατολική πλευρά, τό κοινό πλάτος 7,45 μ. 'Η κόγχη του 'Ιερού της Φανερωμένης έχει γίνει πάλι από έξ ολοκληρωτή λαξευτή τοιχοποιία. Παρά τήν πρόθεση όμως τό αποτέλεσμα διαφέρει κατά πολύ, έπειδή έδώ οι πέ-

τρες είναι μικρές και δέν διετίθετο κατάλληλο άρχαίο υλικό. Δέν θά απέκλειε πάντως κανείς τά δύο μνημεία νά είχαν γίνει από τόν ίδιο άρχιτέκτονα.

'Η καταστροφή όλων των θόλων της εξεταζόμενης εκκλησίας δέν επιτρέπει τήν μελέτη του τρόπου δομής τους. Τά τόξα πού γεφυρώνουν τούς πεσσούς του 'Ιερού μέ τόν ανατολικό τοίχο, κατασκευασμένα από καλολαξευμένους θολίτες, προσφέρουν μιάν ένδειξη του ότι και οι θόλοι είχαν ανάλογη τήν κατασκευή, ή όποια άλλωστε βρίσκεται σε συμφωνία μέ τήν έποχή

8. 'Όπως λ.χ. της νοτίας κεραίας των Ταξιαρχών Σοφικού ('Ορλάνδος, δ.π., σ. 72, εικ. 23) ή του Ταξιάρχη Μεσαριάς 'Ανδρου (Α. 'Ορλάνδος, ΑΒΜΕ Η' (1955-56), σ. 20-21, εικ. 13, 14).

9. Μ. Σωτηρίου, Τό καθολικόν της Μονής Πετράκη 'Αθηνών, ΔΧΑΕ, περ. Δ' - τ. Β' (1960-61), σ. 123-124. Μ. Χατζηδάκης, Μεσοβυζαντινή Τέχνη, 'ΙστΕΕ, Θ', 1979, σ. 397. Chr. von Scheven-Christians, Die Kirche der Zoodochos Pégé bei Samari in Messenien, Bonn 1980, σ. 78 κ.έ.

10. Βλ. κυρίως St. Sinos, Die Klosterkirche der Kosmosoteira in Bera (Vira), München 1985, σ. 223-228.

11. R. W. Schultz-S. H. Barnsley, The Monastery of Saint Luke of Stiris, in Phokis, London 1901, σ. 68-71.

12. Χ. Μπάρα, 'Ο βυζαντινός ναός της Σουβάλας, Χαριστήριο εις 'Α. Κ. 'Ορλάνδον, Δ', 'Αθήναι 1967-68, σ. 303-328. 'Η πρώτη χρονολόγηση του σπουδαίου αυτού μνημείου έχει επανειλημμένως άμφισβητηθεί.

13. Γ. Σωτηρίου, 'Η 'Ομορφη 'Εκκλησία της Αιγίνης, ΕΕΒΣ Β' (1925), σ. 242-276. Ch. Bouras, Church Architecture in Greece around the Year 1200, Studenica et l'art byzantin, Beograd 1988, σ. 275, εικ. 10.

14. Α. Η. S. Megaw, Byzantine Architecture in Mani, BSA 33 (1932-33), σ. 149, εικ. 5, 6.

15. Στην θέση Φουρνιάτα. Βλ. δ.π., σ. 151-162, 'Ε. Κουνουπιώτου-Μανωλέσσου, Ρ. 'Ετζέογλου, Χρονικά Μέσα Μάνης, ΑΔ 27 (1972), Χρονικά, σ. 298, πίν. 237.

16. R. Traquair, The Churches of Western Mani, BSA 15 (1908-1909), σ. 185, εικ. 2, σ. 194, πίν. XV. Megaw, δ.π., σ. 152-155, 162. Ντ. Μουρίκη, Οι τοιχογραφίες του 'Αγίου Νικολάου στην Πλάτσα της Μάνης, 'Αθήνα 1975. Δέν είναι δύσκολο νά διακρίνει κανείς ότι ή εκκλησία στην πρώτη της φάση δέν ήταν κτισμένη μέ τό γνωστό στην Μάνη «μεγαλιθικό σύστημα», αλλά μέ λαξευτή τοιχοποιία από ογκώδεις λίθους.

17. Χ. Μπούρας, Βυζαντινές «'Αναγεννήσεις» και άρχιτεκτονική του 11ου και 12ου αιώνας, ΔΧΑΕ, περ. Δ' - τ. Ε' (1969), σ. 268 κ.έ. Bouras, δ.π.

18. 'Ορλάνδος, δ.π. (ύποσημ. 7), σ. 62, 63.

19. Α. Struck, Vier byzantinische Kirchen der Argolis, AM 34 (1909), σ. 191-196, πίν. 1.

20. 'Α. Κ. 'Ορλάνδος, Αί Βλαχέρναι της 'Ηλείας, ΑΕ 1923, σ. 5-35.

21. Struck, δ.π., σ. 201-210, πίν. VI-XI.

22. Μ. 'Ασπρά-Βαρδαβάκη, εις Τέταρτο Συμπόσιο Βυζαντινής και Μεταβυζαντινής 'Αρχαιολογίας και Τέχνης, Πρόγραμμα και περιλήψεις ανακοινώσεων, 'Αθήνα 1984, σ. 49. 'Η άρχιτεκτονική του ναυδρίου παραμένει οδυσιαστικώς άγνωστη.

23. 'Ορλάνδος, δ.π. (ύποσημ. 7), σ. 85-90.

24. Πάλλας, δ.π. (ύποσημ. 3), σ. 297, εικ. 29 έν παραβολή προς τήν εικ. 28.

ἀνεγέρσεως τοῦ μνημείου. Οἱ βαριές λιθόπλινθοι ἀσφαλῶς συμπληρώνονταν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ σὲ πολλές θέσεις μὲ ἀργολιθοδομή, προκειμένου οἱ τοῖχοι νὰ ἀποκτήσουν τὸ ἐπιθυμητὸ πάχος. Σύμφωνα πάντως καὶ μὲ ὅσα προηγήθηκαν γιὰ τὴν μορφή τῆς τοιχοποιίας εἶναι φανερό ὅτι τὸ κτίσιμο εἶχε γίνει μὲ τὴν βοήθεια κάποιων ἀπλῶν μηχανῶν, πιθανῶς βαρούλκων μὲ τροχαλίες²⁵, δεδομένου ὅτι τὸ βάρος τῶν λίθων ἔκανε ἀδύνατη τὴν μεταφορά καὶ τὴν τοποθέτησή τους μὲ τὰ χέρια.

Ἡ Παναγία ἡ Ραχιώτισσα εἶχε προταθεῖ ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ μνημεῖα τοῦ 12ου αἰῶνος, τὰ ὁποῖα ἤδη πρὸ τῆς φραγκικῆς κατακτῆσεως εἶχαν υἱοθετησεῖ μορφές τῆς δυτικῆς ἀρχιτεκτονικῆς²⁶. Ἡ πρώτη αὐτῆς χρονολόγησή της, ἀνεπιβεβαίωτη ἀπὸ ἐξωτερικὲς μαρτυρίες, ἀμφισβητεῖται δεδομένου ὅτι ἄλλα συγγενῆ μνημεῖα (καὶ μάλιστα ἡ ἐκκλησία τῆς Κοιμήσεως στὸν Μέρμπακα) ἐπὶ τῇ βάσει νεωτέρων στοιχείων, ἀναχρονολογοῦνται στὸν 13ο αἰῶνα. Ἀλλὰ ἡ διαπραγμάτευση τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ ζητήματος, τῆς πρώτης ἐμφανίσεως ρωμανικῶν καὶ γοθικῶν στοιχείων στὴν ναοδομία τῆς Πελοποννήσου, δὲν μπορεῖ νὰ γίνει στὴν παρούσα μελέτη.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ

Τὸ παρὸν ἄρθρο εἶχε ἤδη στοιχειοθετηθεῖ ὅταν κυκλοφόρησε τὸ τέταρτο τεῦχος τοῦ 60οῦ τόμου (1991) τοῦ περιοδικοῦ *Hesperia*, στὸ ὁποῖο δημοσιεύεται ἡ μελέτη τῆς Susan E. Alcock (σ. 421-463), *Urban Survey and the Polis of Phlious*. Σὲ αὐτὴν συμπεριλαμβάνονται (σ. 437-439) συνοπτικὴ περιγραφή τοῦ ναυδρίου, ἀναφορά σὲ ἀρχαιολογικὲς ἐργασίες σχετικὲς μὲ τὰ spolia πού ἔχουν ἐνσωματωθεῖ σὲ αὐτό, καθὼς καὶ σχέδια τῆς σημερινῆς καταστάσεως (κάτοψη καὶ τέσσερις ὄψεις) μὲ ἔμφαση στὰ ἐνσωματωμένα spolia στοὺς τοίχους τοῦ ναῖσκου. Τὰ σχέδια ὀφείλονται στὴν Rosemary Robinson.

25. Βλ. Ἀ. Κ. Ὁρλάνδος, Παραστάσεις ἐργαλείων τινῶν ἐπὶ παλαιοχριστιανικῶν καὶ βυζαντινῶν μνημείων, Πραγματοῦντα τοῦ Θ' Διεθνoῦς Βυζαντινολογικοῦ Συνεδρίου, Ἀθῆναι 1934, Α', σ. 335, πίν. 60.

26. Πάλλας, ὁ.π. Bouras, ὁ.π., σ. 376.

Ch. Bouras

PHLIIOUS. THE PANAYIA RACHIOTISSA

Located in the acropolis of ancient Phlious near Nemea in the Peloponnese is a small church dedicated to the Theotokos with the eponym "Rachiotissa". The site preserves ancient Greek ruins and a great number of scattered architectural members. The church of the Theotokos lies to a great extent on ancient stone blocks which have been re-utilised. The first mention of this noteworthy Byzantine church was made thirty years ago by D. Pallas.

The Panayia was initially a two-columned domed cross-in-square church with narthex; after having fallen into ruin, it was rebuilt without great care in the form of a single-cell basilica with a wooden roof. Careful examination of the walls enables the observer to differentiate the original from the later parts of the building. Fig. 2 provides a plan and section of the monument as it exists today. No interior wall-paintings are discernible.

The architectural interest of the Panayia church lies not so much in its type (which is quite common during the mid-Byzantine period in the Peloponnese) as in its construction and outer appearance. The building employed finely hewn large limestone blocks without brick inclu-

sions, some of which (such as those used for the door lintel) are quite heavy. The west doorway preserves two half-columns with gothic-style capitals. Hewn porosity stone antae exist both at the south entrance and in the window of the sanctuary conch. The hewn blocks provided the monument with a certain individual quality. A series of observations and calculations allow the drawing of a plan and section of the Panayia Rachiotissa (Fig. 10) in its initial phase, as well as of the window of the sanctuary conch (Fig. 4, β).

The monument discussed here belongs to a group of mid-Byzantine churches in Greece constructed with hewn masonry blocks of considerable size, such as the church of Ayios Nikolaos in Kambia, the Eleousa at Souvala, the Omorpe Ekklesia in Aegina, the Vlacheria in the Mani, and a few others. These are dated to the twelfth century. The small gothic column-capitals, however, confirm that the church was constructed after the Frankish occupation of 1204. They also indicate the church's immediate relationship with the katholikon of the Phaneromeni monastery at Chiliomodi in the neighbouring area.